

en saadan Maade, at Brud paa dem vil kunne indbringes for denne Ret, der saa faar en Myndighed, som de nuværende faglige Voldgiftsretter ikke have, nemlig til at idømme en Bod, Erstatning for den Part, der har brudt Overenskomsten. Jeg kan dertil føje dette, at selve Sagen tænkes ført saaledes, at den føres af Organisationerne, ogsaa paa den enkelte Mands Vegne. Men jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det ikke betyder, at det er Organisationerne, der i hvert givet Tilfælde have Erstatningsansvaret og Erstatningspligten, kun hvis Organisationerne selv have gjort sig skyldige i Forhold, der paadrage dem saadan Pligt, ville de komme til at yde Erstatning. Hvis Enkeltmand derimod bliver dømt, er det hans Sag at betale, men Dommen modtages af Organisationerne paa hans Vegne. Det bliver dog den enkelte Mand, der selv bliver ansvarlig i saadanne Tilfælde. Domstolens Domme skulle være endelige, der skal ikke være Appel til højere Domstol. Der har fra Arbejdsgivernes Side været nogen Betænkelighed derved, idet man har ment, at det juridiske Element i denne Domstol er saa svagt, at man ikke kunde undlade Appel. Men efter Forhandlinger har man dog fra Arbejdsgivernes Side erkendt, at det nok kunde lade sig gøre. Arbejderne have omvendt været betænkelige ved at udvide det juridiske Element indenfor Voldgiftsretten, idet man har ment, at de juridiske Dommere i alt Fald til en vis Grad ville være Repræsentanter for Overklassen, og man har ment, at en enkelt saadan Deltager i Voldgiftsrettens Arbejde vilde være fuldt tilstrækkeligt.

Det er altsaa lykkedes at opnaa Enighed om dette Lovforslag, Betænkningen er enstemmig, idet de 20 Repræsentanter for de to i Sagen interesserede Parter alle have sluttet sig til Forslaget.

Dette gælder desværre ikke i samme Grad det andet Lovforslag. Dette Forslag, der efter mit Skøn er det mest vidtgaende og mest betydningsfulde Resultat af Udvalgets Arbejde, gælder Indførelsen af en Forligsmand herhjemme. Denne Forligsmand skulde træde til, ikke i de Retsstridigheder, der høre under Voldgiftsrettens Omraade, men i de Interessestridigheder mellem de to Parter, som Voldgiftsretten ikke kommer til at beskæftige sig med. Saaledes som Lovforslaget her er udarbejdet, gaar det ud paa, at der skal være en Forligsmand for det hele Land, eventuelt, hvis hans Arbejdsomraade viser sig at blive alt for stort, flere Forligs-

mænd, der da hver havde sin Del af Landet under sig. Ærede Medlemmer ville straks spørge: Hvorledes skal denne Forligsmand vælges? Og dette er et overmaade berettiget Spørgsmaal, thi jeg føler mig overbevist om, at hvis vi faa en saadan Institution, vil der være meget faa Poster, hvortil der i højere Grad kræves fremragende Egenskaber end netop Stillingen som Forligsmand. Efter Forslaget skal han vælges af Indenrigsministeren efter Indstilling af den permanente Voldgiftsret. Dette kan vel nok med andre Ord udtrykkes saaledes, at det i Virkeligheden er den permanente Voldgiftsret, der vælger Forligsmanden. Man kan rolig gaa ud fra, at naar den permanente Voldgiftsret har udpeget en Mand, vil Indenrigsministeren meget sjældent gribe ind derimod og nægte at antage vedkommende — i hvert Fald skulde der i dette Tilfælde en ny Indstilling af Voldgiftsretten til. Bestemmelsen betyder, at baade Arbejdere og Arbejdsgivere faa Lejlighed til i Forening at drøfte, hvem de ønske til Forligsmand, og hvis de to Parter ikke enes, bliver det den sædvanlige Opmand i deres Retsstridigheder, Formanden i den permanente Voldgiftsret, der faar den afgørende Indflydelse paa, hvem der skal være Forligsmand.

Det næste Spørgsmaal er: Hvilken Myndighed skal denne Forligsmand have? Dertil kan svares, at han skal have den Opgave at føre et almindeligt Tilsyn med Arbejdsforholdene, og naar der indtræder Fare for Arbejdsstandsning det ene eller det andet Sted, har han i en vis Forstand Ret til at blande sig i Sagen. Han har for det første Ret til, selv om han ikke direkte vil blande sig deri, at overvære de to Parters Forhandlinger, for saaledes at faa Lejlighed til at se, paa hvilket Tidspunkt det for ham vil være naturligt og rigtigt at gribe ind. Dernæst har han Ret til at indkalde de to Parter til en Forhandling, altsaa sende Bud efter dem og sige: Nu ønsker jeg en Forhandling mellem de to Parter i min Nærværelse. Under denne Forhandling har han saa Ret til at henstille Indrømmelser til den ene og den anden Part. Derimod har han efter Forslaget ikke Lov til ligefrem at stille Mæglingforslag, før efter at der er indtraadt Arbejdsstandsning. Naar dette er sket, har Forligsmanden Lov til at udarbejde et Mæglingforslag og forelægge det for de to Parter. Han kan ved Udarbejdelsen deraf benytte et Nævn, udtaget af ham, som han skønner det hensigtsmæssigt til at behandle netop den bestemte, givne Sag.